

תת"ע (חדרה) 7258-07-13 - מדינת ישראל נ' זגירוב סמיר

תת"ע (חדרה) 7258-07-13 - מדינת ישראל נ' זגירוב סמיר

תת"ע (חדרה) 7258-07-13

מדינת ישראל

נגד

זגירוב סמיר

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בחדרה

[22.09.2024]

כבוד השופטת סיגל דבורי

החלטה

1. לפניי בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 15.10.2013 בהעדר התייצבות, על יסוד הוכחת זימונו כדין.
 2. ראשיתו של ההליך המשפטי בהגשת כתב אישום המייחס לו עבירה מיום 16.02.2013 של נהיגה בשכרות לפי סעיף 62(3) ו 64 ב(ג)(3), 39 א לפקודת התעבורה וכן תקנה 169 א לתקנות התעבורה, הוראות חוק הדנות בהיבטים שונים לעבירת השכרות והענישה שיש להשית בצידה.
 3. בהעדר התייצבות המבקש נגזרו עליו העונשים הבאים: קנס כספי בסך 4500 ₪, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 32 חודשים ופסילה מותנית של 12 חודשים למשך 3 שנים.
 4. יודגש כי הזימון לדין נמסר למבקש ישירות לידיו במעמד ביצוע האכיפה (16.02.2013) ונושא את חתימתו. עוד מודגש כי פסק הדין מיום 15.10.2013 נמסר כדין לידי המבקש וראה לענין זה אישור מסירה מיום 17.11.2013 בוצע על ידי שליח בית המשפט מר צורי רוקח והודבק על דלת ביתו בכתובת שד' קנדי 660/16 אור עקיבא.
 5. לטענת המבקש בבקשה לביטול פסק הדין מיום 01.08.2024, שהוגשה בחלוף 11 שנים בקירוב ממועד מתן פסק הדין, נטען כי המבקש יצא את הארץ לשהות של 11 שנים ושב לאחרונה, כי גילה על קיומו של פסק הדין שניתן כנגדו רק מבירור שערך במשרד הרישוי עת חזר ארצה כאמור, כי אינו שולט בשפה העברית ומשכך לא הבין כי היה עליו להתייצב בבית המשפט. עוד נטען כי קיימים כשלים ראייתיים בחומרי החקירה. בנוסף נטענה טענת התישנות העונש לפי סעיף 10 לחוק סדר הדין הפלילי.
- לבקשה צורפו האסמכתאות הבאות:
- א. העתק תעודת מעבר מיום 28.03.2024 (שיבה לישראל)
 - ב. צילום רישיון נהיגה זר
 - ג. תעודת פטירה לא מתורגמת לעברית
 - ד. דו"ח פירוט ממשרד התחבורה רשות הרישוי
 - ה. אישור על הפקדת רישיון נהיגה בהליך זה מיום 02.05.2024
- ו. תצהיר ממנו עולה כי ביום 17.07.2013 יצא המבקש את הארץ עם משפחתו בנסיבות המתוארות. מתואר כי אם המבקש נפטרה בתאריך 20.12.2014 וכי המבקש עלה שוב לארץ עם משפחתו בתאריך 31.03.2024. אשר למועד ביצוע האכיפה הוצהר כי השוטר לא הסביר למבקש כי עליו להתייצב לדין בבית המשפט אלא אמר לו "אתה בסדר לך הביתה".
 6. המשיבה מתנגדת לביטול פסק הדין, בהתבסס על אישור מסירה כדין וכי אין בטיעוני המבקש כדי להצביע על עיוות דין. נטען כי היה עליו לבקש דחיית מועד הדין ומשלא עשה כן אין לו להלין אלא על עצמו.
 7. לאחר ששקלתי את טענות בצדדים באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.
 8. על אחד משני אדנים יכול בית המשפט לבסס את מסקנתו לביטול פסק דין שניתן בהעדרו של נאשם; סיבה מוצדקת לאי ההתייצבות או מניעת עיוות דין (לדין מפורט ומורחב, ראו רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018) (להלן: "עניין סאלם")).
 9. אשר לזימונו המבקש לדין - המבקש זומן לדין במעמד ביצוע האכיפה והדו"ח/כתב האישום נושא את חתימת ידו. מעיון בדו"ח שנרשם במעמד ביצוע האכיפה עולה כי התאריך 15.10.2013 בשעה 15:00 מופיע בספרות ואין חשש לפגם בחזקת המסירה כדין בהיבט אי הבנת השפה העברית. על המבקש אשר נהג בשכרות היה להניח כי תפיסתו נוהג שיכור תניב בירור משפטי או למצער, בירור חקירתי ועל כן טיעונו לאי ההתייצבות למשפט בשל כשל הבנת השפה העברית כמוהו כעצימת עיניים, בפרט כאשר המועד כתוב היה בספרות ולא באותיות, כאמור.

10. אשר לחשש מעיוות דין - יש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדין בעילה של חשש לעיוות דין. וכפי שהובהר בע"פ 6920/07 חסון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (4.9.2007): "המונח 'עיוות דין' פורש בפסיקתו של בית משפט זה כמקרה שבו תוצאת המשפט היתה יכולה להיות שונה עקב פגם מסוים שנפל בהליך... או כמקרה שבו נפל בהליך פגם פרוצדוראלי כה חמור היורד לשורשו של עניין עד שקמה חזקה שנגרם עיוות דין ללא צורך בהצבעה על קשר סיבתי בין הפגם לתוצאה" (שם, בפסקה 7). ודוק, בענין זה נקבע, כי על הטוען לקיומה של עילה בדבר חשש לעיוות דין, להציג טעמים הנתמכים בראיות שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ענין 'סאלם'). טענותיו של המבקש אינן מצביעות על פוטנציאל ממשי כנדרש ולמעשה כלל לא נטענה טענה לגופו של ענין. טענת חפות לכשעצמה אינה מבססת כידוע חשש מעיוות דין. א. טענות המבקש על יציאות וכניסות לארץ נעדרות כל תימוכין. ניתן היה ואף ראוי היה לצרף דו"ח כניסות ויציאות מן הארץ.
- ב. אין באסמכתאות המצורפות כדי להצדיק שיהיו כה ממושך בן 11 שנים. אמו של המבקש נפטרה לפני עשור (עפ"י תעודת הפטירה) כך שאין עילה זו שמחד נטען כי הצדיקה יציאת המבקש מן הארץ, יכולה להצדיק שיהיו חריף בהגשת בקשה זו.
- ג. טיעונו של המבקש אודות אי שליטה בשפה העברית אינו מבסס מניה וביה עיוות דין. המבקש מודע היה לעובדה כי ביצע עבירה שכן נמדדה כמות אלכוהול מפיו. יציאתו מהארץ בלא שערך בירור אודות גורלה של העבירה מדיף ניחוח של התחמקות מאימת הדין.
11. אשר לטענת ההתישנות - הלכה היא כי ביצועו של עונש פסילת רישיון נהיגה יחל מיום הפקדת הרישיון ואילו בענייננו המבקש לא הפקיד את רישיון הנהיגה שברשותו אלא עד העת האחרונה (02.05.2024). הוראות החוק הרלוונטיות הן סעיף 42(ג)(1) לפקודת התעבורה לפיו בחישוב תקופת הפסילה, לא יבואו במניין - "התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה לכך בתקנות בדרך שנקבעה"; וכן לתקנות 556-557 לתקנות התעבורה הקובעות כי חובה על מי שהוטל עונש פסילה להפקיד את רישונו בבית המשפט ולחילופין להמציא הצהרה כי אין בידיו רישיון נהיגה, וכי רק עם ההפקדה "יתחיל מרוץ תקופת הפסילה". וראה לענין זה רע"פ 6445/18 ליאור דהן נ' מדינת ישראל (מיום 04.10.2018).
- לשיטת המבקש, יש לקבוע כי כל עוד לא הופקד הרישיון ולא החל מניין מרוץ הפסילה, עונש הפסילה לא החל ועל כן התישן. גישה זו נדחתה בפסיקה.
12. למעלה מן הצורך בחנתי בשנית את מידת העונש - מידת העונש אינה מחמירה ואף קרובה לרף התחתון המינימלי המחוייב עפ"י חוק.
13. ממכלול הנימוקים האמורים לעיל, הבקשה לביטול פסק הדין נדחת. ניתנה היום, י"ט אלול תשפ"ד, 22 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.